

Списанието излиза дваждъ: на 1 и 20, а притурката — веднъжъ: на 10 число всѣки мѣсець.

ДИРЕКТОРКА: ТЕОДОРА Г. НОЕВА

Цветанка Добрева

и

Стоянъ Бедиковъ

Сгодени

Карлово

Стара-Загора

гр. Силистра 26-й Февруарий 1896 год.

Съдържание:

Страстната недѣля. — Женский инстинктъ за чистота. — Тринадесетото писмо. — Изъ Францискания животъ. — Правата на чедата ни. — Силата на музиката. — Разки. — Афоризми. — Книжки и списания. — Корреспонденция. — Обявление.

Страстната недѣля.

Не е възможно да не се трогва сърцето и на най-безбожния, като си помисли за станжалитѣ прѣди двѣ хиляди почти години трагически сцени. Нѣма никакво друго събитие, което да е толкова сърцераздирателно; което да е толкова

велико и което да има такива велики слѣдствия, колкото станжалото въ тази недѣля. Синътъ Божий съ човѣчески образъ слиза на земята за спасение на човѣческия родъ, а той Го подиграва, бичува и накрай распѣва съ разбойници! За това нека всѣки остави на страна малко житейскитѣ грижи и се прѣдаде всецѣло къмъ страданията на Спасителя, като посѣщава най-редовно църквитѣ и услужва съ съкрушено сърце свещеннитѣ думи на църквата. Мнозина прѣди Исуса Христа сж посветили живота си, за да уведѣжтъ нѣкоя своя идея или воля между човѣчеството съ силата на тѣхното дълбоко учение или оржие; но тѣхнитѣ усилия бѣхж безсилни или само кратковременно нампрахж ехо, защото и идеитѣ имъ не бѣхж съвършено по божията воля. Трѣбваше самия Богъ да слѣзе, да се унизи, распне и спаси човѣба! И всичко това отъ извънмѣрната любовъ къмъ насъ; защото Той, ако искаше, като Богъ можеше да ни накаже.

Ако и да отъ деня на това велико и страшно събитие се явихъ многобройни ужасни гонители на християнството, обаче тѣхното гонение повече укрѣпи вѣрата къмъ Исуса Христа, отколкото да ѝ ослаби. Отъ деня на това велико събитие, очитѣ на челоуѣчеството се отворихъ, познахъ истината отъ лъжливого; цѣлото челоуѣчество се опити вече къмъ другъ път: пътя на взаимната обичъ и всичкитѣ прѣдишни поучения на разни философи и други се растурихъ отъ основитѣ си.

Мнозина поискахъ да си отрежѣтъ Неговата слава, каквито сѣ: Ариянъ, Юлианъ, Ренанъ и пр. но всичкитѣ замислихъ съ своитѣ си антихристиянски съчинения, когато Евангелието остава вѣчно животворяще, неувѣхнато и лѣкуеще *юльмата рана — челоуѣка*.

Възроденитѣ и оцивилизованитѣ чрѣзъ Евангелието народи по цѣлата земя сѣ признателностъ признаватъ и исповѣдватъ благитѣ и спасителнитѣ слѣдствия на християнството за обществото. Само глупавитѣ и високомернитѣ хора можѣтъ се осмѣли да се съмнѣватъ за Неговитѣ истини, на даже да се хвалѣтъ за това!

Ине, като отпразнимъ къмъ тѣхъ съжалението си, нека сѣ съгрушено сърце посѣтимъ църквата и се готвимъ християнски да посрѣщнемъ младоженеца. Да не ни намѣри сънѣтъ и лѣнността, за да не останемъ вѣнъ отъ Небесното Царство!

Женский инстинктъ за чистота.

(отъ английски)

Искаме да привлѣчемъ вниманието на обществото къмъ факта, че желанието и цѣльта на женитѣ въобще да опазѣтъ тѣхната лична независимостъ и чистота на живота е доказано чрѣзъ млчноститѣ, съ които тѣ постоянно сѣ да печелѣтъ хлѣба си срѣщу искушение да го печелѣтъ съ цѣната на тѣхната честностъ.

Този женски инстинктъ на чистотата е даръ Божий на блядѣщитѣ майки, безъ който челоуѣчески родъ не може да съществува; и че въ борбата на живота не е дадено нужното значение на неговата светостъ и неговото велико оцѣнение въ развитието на челоуѣчески родъ.

Безбройни оскудности и страдания търпѣливо прѣнасятъ тия които нежалѣтъ да ги прѣкрѣватъ чрѣзъ грѣхъ; тѣ правѣтъ сърцата ни да пламнуватъ съ справедливъ гнѣвъ срѣщу лъжливитѣ дяволски нападения, подъ който искушаемитѣ и падналитѣ сѣ били потъпкани до една безнадежна смѣна.

Има ли другъ класъ хора въ свѣта, които сѣ били толкова жестоко онеправдани, колкото женитѣ?

Др. Бушнелъ казва, че прѣдставителната жена на истокъ нѣма право даже да изпълнява десетѣтѣхъ заповѣди Божии безъ позволение отъ нѣкои млчки роднини, които често имъ отказватъ.

Това положение на женския полъ не се ограничава въ истокъ; въ Западнитѣ христ. земи сѣщо жената е била жѣртва на най-несправедливи закони и обичаи.

Знаемъ, че влиянието на християнството е много смекчило нейното трудно положение и въ нѣкои изключителни случаи, гдѣто нѣкоя жена е била защищавана отъ тѣзи тежки закони и обичаи; но тѣзи изключения не сѣ измѣнили общото положение на женитѣ. Тукъ нѣма да доказваме това изражение чрѣзъ разказване на многото несправедливи и ужасни закони, чрѣзъ които сѣ били лишени отъ свобода, обрани отъ имуществото си, както и отъ дѣцата си и отъ своя личностъ; интеллигентнитѣ жени познаватъ тѣзи факти твърдѣ добрѣ.

Но да оставимъ това. Да говоримъ за едно по-големо зло, което надминава тѣзи свирѣпства, събрани на купъ, — злото, на което женитѣ сѣ изложени въ светата женидба.

Прѣди малко врѣме «Женский журналъ» печаташе едно описание живота на нѣкоя часть въ Австралия.

Мажетѣ тамъ сѣ имали освѣтъ женитѣ си — по една държанка. (Това нѣщо не става само въ Австралия но и въ Запад. хр. Земя, днесъ), женитѣ сѣ били товарни скотове или роби на мажетѣ си да раждатъ дѣца, да имъ готвѣтъ и да влачатъ единъ почти нетърпимъ животъ.

Едновременно държанкитѣ имъ, ако и да сѣ прѣзрѣни отъ обществото, въ всѣко друго отношение материално, живѣехъ единъ много по-спокоенъ животъ — тѣ бѣхъ свободни да ходѣтъ кога и кѣдѣто щѣхъ — неработѣхъ, когато не искахъ, — прѣдлагахъ свои условия, изисквахъ и приемахъ добъръ дѣлъ отъ печалбата на мажа.

Нетрѣбва да ходимъ въ Австралия да гледаме вѣрни, честни жени, които за безмѣрния си трудъ като къщица, готвачка, перачка шивачка, забавачка и пр. приема само дрехитѣ и храната си: всѣкоя пара, която полека, е дадена като даръ, за който трѣбва да бѣде много благодарна — виѣсто да е права печалба на нейния трудъ. Държанката, на противъ, живѣе въ спокойно изобилие; при всичко това, числото на тѣзи които избиратъ този животъ на лесностъ, отколкото живота на женска робиня съ всичкитѣ млчности, е всѣкога много нищожно.

Не искаме да кажемъ, че пари и лесенъ животъ сѣ самитѣ награди на грѣха — не! Заплатата на грѣха е смъртъ всѣкога; но, тукъ грѣхѣтъ лѣскае и скрива своитѣ страшни наказания, и ако женитѣ въобще обичахъ пари, както,

мѣжеть ги обичать, по-голъмо множество отъ тѣхъ щѣхъ да влѣзѣтъ въ тѣмнитѣ пѣтеки.

Най-голъмитѣ испитанія, обаче, сѣ случили на женитѣ, които сѣ били принудени да работѣтъ за храната си, особно невѣспитанитѣ. Такива иматъ не само случай, да оставятъ долния и трудната работа на единъ честенъ животъ, за единъ лесенъ животъ на грѣхъ; но е често принудена сѣ насилство да влѣзе въ този адъ.

Често трѣбва да избира между тѣзи двѣ нѣща: да пази честта си и да гладува, тя и милитѣ ѝ, които зависѣтъ отъ ней, или да влѣзе въ развратенъ животъ.

Тѣзи, които знаѣтъ фактитѣ, чудѣтъ се, не толкова, че толкова жени сѣ паднали, но, че толкова сѣ избѣгнали примкитѣ, прострѣни за тѣхъ отъ дяволи въ челоуѣческа форма. Най-свирѣпата форма на тази работа е била сѣдбата, която обществото е прогласило върху тѣзи тежки искушения и паднали.

Талмаджъ описва една ужасна картина съ думи, когато прѣдстави една отпаднала жена, която се труди да се поправи, и мѣчещи се, срѣщу вѣднитѣ на грѣшното положение, мѣже и жени стоѣтъ на брѣга и ѣмъ събарятъ сѣ камени; и ако тя сполучи да се улови за нѣкоя скала да се избави, обществото изведнѣжъ ще дигне своя желѣзна пета и смаже нейнитѣ склопени прѣсти, за да ѣмъ погубватъ сѣвѣтъ.

Ужасна картина! Ужасна, защото истинна. Добри мѣже и жени сѣ оставили измамнителъ да рѣши сѣдбата на неговата по-малка виновна съучастница; и лоши мѣже, които сѣ направили тѣзи жени да паднатъ; иматъ интересъ да ги държатъ паднали, за това тѣ прогласяватъ, че тѣзи злочестни сѣ безнадежно развратни и не поправими.

Съ сладки думи тѣ убѣждаватъ честни жени, че даже да поберѣтъ тѣзи отхвърлени сестри, е сѣвършено осквернение! И въ нищо друго не е показано подчинението на добри жени на тѣзи лоши мѣже, отколкото въ приеманieto на това тѣхно убѣждение. Но, когато женитѣ почнахъ да се събуждатъ и да чувствуватъ неправдитѣ, нанесени върху тѣхния полъ, първото откритие е било, че тѣзи жени сѣ били повече неоправдани, отколкото тѣ сѣ грѣшили, и че правата на тѣзи отпаднали жени сѣ въ сѣщностъ правата на цѣлия женски полъ. Никога добритѣ жени не щѣтъ да се присѣдинѣтъ съ жестоката сѣдба на обществото, но ще кажатъ думитѣ христови «нято пакъ ние те осѣждаме». И вмѣсто да хвърлятъ камени, ще прострѣтъ сѣчувствателна ръка на помощъ.

Когато помнимъ, че всѣкоя паднала жена прѣдставлява десетъ паднали мѣже, и когато сравняваме искушенията; противъ които тѣ сѣ се борили, страховетѣ на нѣкои добри мѣже, че женитѣ ще загубѣтъ тѣхна честность, ако добийѣтъ пълна свобода, и ще загубѣтъ любовь къмъ дома и дѣцата — само произвежда въ насъ едно дълбоко прѣзрѣние.

Наистина, догдѣто мѣжеть въобще непоказѣтъ повече моральность, женский полъ може отхвърли тѣхното опекуство. Ние можемъ да върваме, че малкото избирателно право въ църквата или държавна работа не ще може да разруши онава нѣщо въ женитѣ, което угнѣтителна работа, студъ, гладъ и всѣкоя форма оскудность не сѣ били въ състояние да извършатъ. Инстинктътъ на женската истинность е показала себе си по твърдо нѣщо, отколкото може да бѣде толкова лесно погубено. Тѣзи щедри брати, които желѣтъ да отхвърлятъ всѣкитѣ прѣвѣстствия, да уравниѣтъ всѣкоя мѣчността и да позволѣтъ на женитѣ да идѣтъ клѣтѣ идѣтъ и да правѣтъ каквото собствений имъ женски инстинктъ диктува, иматъ всѣкитѣ факти и лѣмка на тѣхната страна.

B. Блюева.

Тринадесетото писмо

на Орлеанския епископъ

Dupanloup.

Драгий ми приятелю!

Врѣме вече е да вникнемъ по-дълбоко въ важния въпросъ за необходимостта на работа за женитѣ въ каквото и да се тѣ намиратъ положение: било като дѣщери на бѣдни семейства, било като селянки и работници, било като дѣщери на богати семейства. Испървомъ безсѣмѣнно женитѣ не помалко отъ мѣжеть трѣбва да се боѣтъ отъ голѣмата опасность, противъ която нѣзъ никога нѣма да прѣстанѣ да се борѣмъ, клѣтѣ и да ѣмъ срѣщамъ; сѣ страшний опозорителъ на всѣка душа и животъ: бездѣлнето, а именно — умственото.

Кой не знае, кой не е виждалъ отблизко жаловитѣ слѣдствия, които има отсѣтението на сериозно умственно занимание за жената, като майка и пр? това става причина на страшни прѣстѣпления и сѣсипителни злочестия и на други опасности, които сѣ извѣстни всѣкому.

Нѣма баша, достоенъ за това име, който да се не бои да не би попадне дѣщери му въ тѣква опасность; нѣма сѣврѣгъ, макаръ и най-глупавъ, който да не се бои отъ сѣщото, за семейството си. Нѣма наконецъ, внимателенъ наблюдателъ, който не се обзема отъ ужасъ, мислейки за полезното или лошото влияние, що една жена може да распространи на околнитѣ си и на обществото.

Азъ ще кажѣмъ, че женитѣ сѣ длѣжни толкова повече да отбѣгватъ тѣква опасности, колкото по-голъми длѣжности занимаватъ; за това говори и Фелелонъ въ сѣчинението си: «За възпитанието на момичетата». Тѣи длѣжности на женитѣ сѣставляватъ основитѣ на челоуѣческии животъ. Нима женитѣ не сѣ ли, що сѣсипватъ или поддѣржатъ домоветѣ си? що управляватъ всичко въ дома, та слѣдв. опрѣдѣлятъ онуй което е най-сѣщественно

за човѣчески родъ? Тъ, прочее, играйтъ най-главната роль за распространението на добри или лоши нрави въ обществото.

Думитъ на Фенелона, че: «Благоразумна, прилежна и благочестива жена е душата на всѣки голѣмъ домъ» сѣ прѣистинни и трѣбва да се изучатъ добръ отъ всѣки човѣкъ, който се грижи за собственото си благоденствие; защото такава жена води къмъ придобиване на всичкитъ земни и небесни благости, а пакъ суетната, безумната, расточителната, глупавата и неработливата жена, що исхабява врѣмето си въ нищожни и незначителни дреболии, кой не знае на какъ водн и какво ще стане съ ней домътъ?

Най-главната причина, за която женитъ и околнитъ имъ усѣщатъ да налѣга надъ тѣхъ единъ голѣмъ товаръ, е отсъствието у първитъ на умственото занимание, което е най-малкото зло, за което може нѣкой ги укори. Това бездѣлие е единъ видъ затруднение на ума, развращаване на душата и характера, — нѣща, що отстраняватъ отъ дома обичѣта и прѣданността.

Азъ поне никога не съмъ намѣрилъ ни животъ, ни топлина, въ нѣкой отъ домоветъ, въ които жената прѣкарва врѣмето си съ суетни занимания; въ такъвъ домъ всичко скоро увѣхва и се угасва, когато трѣбваше жената да го въодушевява, да го стоплюва и съживява.

Изъ съчинението му:

«Lettres sur l'éducation des filles»

Изъ Францискания животъ.

Азъ съмъ една бѣдна жена, извѣстна изъ цѣлата ни макала подъ името Франциска, и се поминувамъ съ изработване на бѣли дрехи. Азъ познавамъ отъ опитностъ, много повече, щастливия или злощастния животъ на работницитъ отъ класа ни, отколку всички други хора; познавамъ радостта на младежѣта, грижитъ на съпружеския животъ и, най-послѣ, отъ нѣколко годниъ насамъ, — осамотението на старостѣта, тѣй като и азъ вече застарѣхъ.

Азъ съмъ прѣкарала много млечни врѣмена — Богъ ми е свидѣтель — но всичко туй е било, както съмъ се убѣдила, за доброто ми; защото виждамъ, че грѣшниятъ бѣднякъ трѣбва да търпи всичко безъ роптане и — да отваря сърцето си къмъ скърбитъ и злочестията, що го заобикалятъ; трѣбва страданията да пораждатъ чувството на обичѣта и окаяние къмъ смѣстѣта, зарадъ които Спасителътъ ни Исусъ Христосъ умрѣлъ на кръста.

Азъ днесъ ще Ви разкажъ една случка изъ живота си; не защото съмъ жена бѣбрива, но, вървайте ма, защото ми се иска да насърчаonia свои сестри и братя, що водѣтъ борба противъ млечнотитъ на живота:

«Веднѣжъ, прочее, една моя клиентка ми въз-

ложи да занесъ една работа за шиение на милата си приятелка Лиза, живуща въ една къща нѣколко крачки по-нататѣкъ отъ онѣзи, въ която живѣехъ азъ.

«Когато се свечери, азъ отидохъ и, като влѣзохъ, какво да видѣмъ? Таа бѣдна женица седѣше въ единъ катъ на готварницата, като държеше главата си, покрита въ прѣстилната си, и плачеше сърцераздиратно. Въ готварницата, както и въ облѣклото, и косата ѝ царуваше извѣнмѣрно безредие.

— Но какво се случаваше, та се отчайвашъ толкова? извикнахъ азъ, затваряйки вратата. Повѣри скръбѣта си на баба Франциска!

«Лиза, обаче, продължаваше да хълца и слѣдъ нѣколко минути откри главата си, па каза съ съкрушенъ гласъ:

— Виновна съмъ азъ, виновна, мамо, та зарадъ туй плача!»

— Когато ние, любезно мое чедо, казахъ, признаваме си нашитъ грѣшки и искрено раскайваме за тѣхъ, тогазъ ѝ самия Богъ ще ѝ ги опрости! А сега, Лизо, разкажи ми за случившето се.

— Азъ мамо, трѣбваше да извършъ днеска двѣ работи, именно, първо: растребването на готварницата, и второ — една друга работа, която бѣхъ длъжна да занесъ, слѣдъ като ѣмъ свършилъ прѣдварително. За туй щомъ станяхъ рано, залошихъ се испървомъ за шиението, свършихъ го и като добръ свързахъ, занесохъ и прѣдадохъ на надлежното му мѣсто, съ твърдо рѣшение да се веднага завърна пакъ въ къщи. Когато, обаче, се връщахъ, изложенитъ извѣнмѣнъ дрехарницитъ, изъ пазаря, женски прѣмѣни, привлѣкохъ вниманието ми и взехъ да ги разглеждамъ; и тѣй като се пуждахъ отъ една зимна роба, влѣзохъ въ една дрехарница, за да избера за себе си една здрава и хубава дреха. Разгледахъ дълго, но нищо не купихъ. Ненадѣйно градскиятъ часовникъ удари четвъртия часъ, въ което врѣме азъ мислѣхъ да уредѣмъ готварницата и приготвѣмъ вечеря за съпруга си Роберта. Азъ се понасърчихъ, обаче, отъ мисълѣта, че той, може би, пѣма да дойде точно на опрѣдѣления часъ, — което често се случаваше. Но, за зла честь, по 6 часа тъмно, ето го иде и, виждайки, както мене, тѣй и готварницата въ туй мръсно състояние, въ което и ти сега виждашъ, — безъ огънь и безъ никакво ястие, каза:

— Кажѣ ми, Лизо, съ какво се занимаваше цѣлъ денъ, та те намирамъ въ толкозъ безредие?

«Тогива азъ, знаете ли, какво му отговорихъ, мамо? Това е страшно . . . азъ го знаѣмъ, но бѣхъ изнемощена и разгнѣвена, та извикнахъ сърдито:

— Когато ще ме снабдишъ съ една слугиня, която да извършва тежкитъ работи, Роберте, тогива само ще благоволишъ да се обличамъ винаги като добра госпожа и ще те приемамъ вѣжливо въ кой-да-е часъ!

«Забѣлѣжихъ, че Робертъ се обзе отъ стѣснение и скръбъ, но се сдържъ и отговори:

— Е, добръ, жено, нѣмашъ ли, прочее, готово малко чорба, или друго нѣщо?

— Ако ти се иска да се нахранишъ, заповѣдай! Ето какво имамъ да ти дамъ! отговорихъ повторно и по-сърдито, показвайки кацита, пълни съ вонеща вода.

«Тогива той . . . о, тогива, мамо! побѣлѣ, като бѣло платно и взе шапката си, за да трѣгне, като каза:

— Много добръ! азъ ще отидѣ въ съседната ни кърчма, и тамъ, безсѣмийно, ще намѣрихъ лесно ястие, да се нахранихъ!

И послѣ тия думи . . . послѣ трѣгна . . . и, каза бѣдната жена хълцаща, това е първий път, откогато се задохмехме, гдѣто стѣпва въ кърчмата. И да мислихъ сега, че азъ . . . азъ . . . го пратихъ тамъ! . . . и че, ако се повърне пиянъ, азъ ще бѣдѣ виновницата! . . .

— Добръ, чедо, доволно заплака ти. Избѣрси вече сълзита си и нека захванемъ да работимъ заедно, за да исчистимъ готварницата. Двѣ души по струватъ отъ една само; нѣли е тѣй, дѣще? Добро е да плачемъ и да исповѣдаме грѣховетъ си! но туй само не стига — трѣбва и да се работи.

Ние захванѣхме да работимъ и слѣдъ единъ часъ готварницата бѣше съвършено исчистена. На всѣкъдѣ блѣщѣше; прозорцита бѣха украсени съ чисти пердета; тенджерата, въ които се готвѣше чорба и др. ястия отражаваха блѣсъка на огъня, а масата по срѣдата бѣше приготвена най-искусствено за вечерята.

— Сега, казахъ, нци, Лизо, да се облѣчешъ въ най-хубавата си рокля и прѣстилка; украси се, по възможности, по-добръ и остави менѣ до свършването на работата.

Лиза ме пригърна, па азъ, като взехъ шала и шапката си, завтековъ се удома си, за да си тоже поправѣхъ малко облѣклото, а послѣ излѣзохъ пакъ и се отпавихъ къмъ кърчмата.

Азъ, отъ една страна, чувствувахъ едно силно отврѣщение, мислейки, че ще влѣзѣ въ кърчмата, понеже никога до тогива не бѣхъ посѣтила подобно заведение; а отъ друга—мисълта, че всичко това върши за славата на Господа, ме насърчаваше. Нима това не ми ли възлагаше обичта на Оногози, който се сношаваше съ митаря и грѣшници? Азъ, прочее, влѣзохъ въ кърчмата и се приближихъ къмъ Роберта, седещъ наскърбенъ въ единъ ъгълъ.

— Роберте, му казахъ полѣка, за да не чуе другъ нѣкой, съпрѣга Ви е неутѣшима, защото днесъ се отнесла толкова глупаво съ тебе; ела въ къщи.

— Какво искате да правѣхъ въ къщи? Тамъ всичко е въ безредие!

— Но ела сега да видишъ, и, вървай ма, ще останешъ доволенъ!

— Добръ, мамо Франциска, идж!

И се отпавихме и двамата къмъ къщицата. Робертъ отваря вратата и се мѣчи да ме убѣди да

влѣзѣхъ; но азъ останѣхъ назадъ: азъ искахъ да видѣхъ, какво ще послѣдва. Лиза пъкъ, понеже се занимаваше съ огъня не забѣлѣжи нашето идване, та и никакъ не се отмѣсти.

Робертъ хвърли единъ бѣгълъ погледъ въ готварницата, па, съ единъ прѣсладъкъ и пѣженъ гласъ, извика:

— Лизо, мила Лизо!

Видѣхъ, че тогава се обърна младата жена и, като остави ястията, се привтече и спусна съ плачъ въ обятията на съпрѣга си.

— Прости ме, Роберте! това вече пѣма да се повтори!

А той имъ стисна въ сърцето си, казвайки:

— Мила и любезна моя съпрѣго, дано Богъ да ни опрости и двамата. Той само може ни да побѣда противъ грѣха!

— Аминъ! казахъ азъ отъ прага на вратата и скоро се върнахъ въ дома си, за да поблагодарѣхъ и славославѣхъ Оногози, който благоволѣ да употреби една бѣдна баба, мене, като оръдие за възстановление на мира и любовта между двѣ неговни твари!»

«Блажени миротворцитъ; защото тѣ синове Божи ще се нарекатъ». (Мат. 5. 9.)

Мирославска.

Правата на чедата ни.

Една отъ длѣжноститъ на родителитъ е да признайтъ извѣстни права за сѣществование на чедата си.

Они що не признаватъ никакви дѣтински права отъ голѣмата имъ грижливостъ спрямо чедата си, трѣбва да признайтъ, че това произхожда чисто отъ егоизмъ.

Когато на едно дѣте не се дава възможността да живѣе като отдѣлно сѣщество; когато майката по извѣнмѣрна любовъ иска да вникне въ всичкитъ мисли и дѣла на неговия животъ; уморява дѣтето чрѣзъ разни въпроси, галеници, погрижливостъ, то дѣтето не желае тогава друго нищо, освѣнъ да се оттърве отъ тая задушена отъ пѣжностъ атмосфера.

Първоначалното желание на майката да вникне въ всичкитъ тайни мисли и мечти на дѣтето, отпослѣ става, постепенно, единъ видъ егоистична майка на завистъ. Нищо не растревожава малкитъ, колкото попечението, което показваме за всѣко тѣхно движение. Оставете ги тѣ сами, ако исчатъ, да ни довърѣйтъ това.

Дѣцата, често пъти, не знайтъ и тѣ сами цѣлѣта на извѣстно тѣхно дѣяние. Ако ги наставимъ да ни дадѣтъ обяснения или даже само да ни разказватъ, животътъ ще имъ бѣде тежѣлъ. Ако между чедата и майката има любовъ, довърието само ще се появи. Обаче, майката, която желае да прочете, отправеното до дѣщеря ѝ писмо, изгубва уважението си прѣдъ неѣж, защото тази

нейна постѣпка показва, че подозира въ нѣщо си, а дъщеря ѝ не загъсѣва отпослѣ да ѝ лъже и криве постепенно и опова което необходимо бѣше да знае майка ѝ.

Друга грѣшка да отдѣлятъ дѣцата отъ свръстниците имъ. Колко майки сѣ виновни, като казватъ: «Ще държѣ дѣтето си при себе си, колкото мога по вече: немога да го виждамъ при недобрѣ въспитани дѣца, когато ми се чини като не е мое. Сърцето ми се раздира, когато не е при мене».

И така малкото момче и момиче сѣ отдалечени отъ другитѣ подобни тѣмъ дѣца.

Другаруватъ се съ баща си, майка си и въспитатели, които ги водѣтъ въ расходка и всѣкъдѣ. Виждали сме много подобни дѣца, безочливи и много страховити.

Нищо не е по-лошѣво отъ това, щото да лишимъ малкитѣ отъ обществото на свръстниците имъ. Нищо добро не произхожда отъ тѣхното незнание.

Нѣма никакво значение, ако злото не се извършва просто отъ незнание; но много заслужава, ако всрѣдъ разни злощастия и общественни негоди и несправедливости, то се избѣгва.

Най-големата длъжностъ, която се изисква отъ майкитѣ не е ревността да показѣтъ нѣжностъ и погрижливостъ къмъ чедата си, но само отричане-то и жертвование себе си за щастие на чедото си.

Мария Него лѣкарка.

Силата на музиката.

Той бѣше пословиченъ въ цѣлия градъ, защото който имаше честѣта или да го познае, или пакъ поне да мине край неговата къща по кое-да-е врѣме, непрѣмѣнно щѣше да чуе, че се кара съ домашнитѣ си. Казватъ даже, че никой никога не го видѣлъ да се засмѣе; само се караше за каквото и да е. Жена му и дѣцата му вече бѣха станали и тѣ нервозни, защото знаехъ, че, каквото и да направѣтъ, баща имъ нѣма да го одобри, а ще имъ се кара. — «Ти защо двесѣ си направилъ еди-кой-си работа? ам' ти защо не си направилъ еди-кой-си работа?» Или пъкъ — «Туй защо е тѣй, а пакъ онова защо е тѣй?» Тѣзи думи бѣха неговитѣ поздравления. Той даже се караше и съ всѣкого, който би го посѣтилъ у дома, и за това никой не жезаеше да има съ него приятелство. Единъ день той исхвърли отъ трапезата супата съ чинията, защото ѝ сложили, безъ да каже той; а на другия день исхвърли ѝ пакъ, защото на обѣдъ чакали заповѣдъ за слагане на супата. Така щото никой не разбираше, какво иска той, а какво не иска. Само едно нѣщо знаехъ, че той ще имъ се кара. Това семейство, прочее, бѣше пословично съ своитѣ карания: всички бѣха нервозни, никога не лѣхѣхъ, а нито единъ день не седѣхъ да си поприкажѣтъ нѣщо сладко.

* * *

Бѣше нова година. Всичкитѣ дѣца обикаляхъ си роднинитѣ и родителитѣ и смѣщецъ се се връщахъ у дома. натоварени съ подарѣци. Дѣцата на нашия герой Андонъ и тѣ се връщахъ за у дома си, но опечалени, защото знаехъ, какво ги чака. И дѣйствително, щомъ влѣзохъ въ къщи, баща имъ посрѣщѣ ги съ думитѣ: «Да видѣхъ, какво ви сѣ подарили!» — «Ам' тѣзи цигулка за какво ти е бре...? нима цигуларъ ще ми станешъ? Не шж азъ цигулари.» И шлапъ, една плесница на дѣтето! — Татко, казва дѣтето, не съмъ ѝ купилъ, подарихъ ми ѝ! — Защо да ти подарѣтъ цигулка? Ами този кавалъ! каза, като се обърнѣ къмъ по-малкия. Дѣтето тозъ часъ почнѣ да плаче. — Плачешъ хе? да ви набийъ баремъ добръ, че тогава да плачете, колкото щете; азъ не шж цигулари и говедари!» А съ това почнѣ да бие дѣцата си, защото имъ били подарили цигулки и кавалъ. Майката излиза съ викания и плачове да отгърве дѣцата и ето ти че става цѣлъ панайръ, на който сѣ стекли всички минаващи дѣца и хора по новата година.

* * *

Цигулката, както и кавалѣтъ, били захѣрмѣни. Дѣцата не смѣхѣ да ги погледнатъ даже отъ страхъ, да не ядѣтъ бой. Тии инструменти напомнявахъ имъ лошѣби работи. Единъ день тѣ чухъ тамъ въ една съседна къща свирението на музика. Отъ любопитство тѣ се затекохъ тамъ. Но, като се забравихъ и двамата, позакъснѣхъ за обѣдъ; баща имъ бѣше се завърнѣлъ вече прѣди тѣхъ, — Ще ги научѣ азъ, бърборѣше си той, ще ги научѣ другъ пътъ да се връщатъ по-рано!» Дѣцата по туй врѣме се връщахъ; прѣдъ дивото изражение на бащиното си лице, тѣ се растреперихъ, пожелтѣхъ, изгубихъ себе си. — Азъ нѣли Ви казвамъ или да станете хора, или да Ви нѣма? и почнѣ той немилостиво да ги бие безъ по-вече. Майката се мъчеше да ги растърве, но и тя изтѣде падащата ѝ частъ отъ боя. Отъ тогава вече дѣцата бѣха обзети отъ единъ страхъ, щото тѣ даже и прѣзъ нощѣта бѣднувахъ бой и карания. Тѣ бѣха желти, замаяни, нерѣшителни, съ една рвѣтъ, у тѣхъ нѣмаше нищо, което да дава надежда. Тѣ се боехъ отъ сѣнката си. Така това злощастно семейство живѣеше изолирано отъ обществото, чуждо отъ всѣкакви веселби и радости. Едно обстоятелство, обаче, даде имъ малко свободно врѣме, за да могатъ и тѣ да живѣятъ за себе си. Търговскитѣ работи принудихъ Андона да остави за нѣколко мѣсеца дома си. Той, сърдитъ този день, се качи, на единъ файтонъ и, безъ да вземе сбогомъ отъ никого, си заминѣ. Никой не смѣше да продума нищо, защото знаехъ какво имъ очаква послѣ. И така тѣ останѣхъ малко по-свободни. Дѣцата започнахъ пакъ да посѣщаватъ онѣзи съседни цигулари, да игриѣтъ съ други дѣца и да се съвзематъ малко по малко. Но най-много, което аресваше на дѣцата, то

бѣше музиката; за това тѣ почти цѣлото си свободво врѣме прѣварахъ тамъ. Тѣ си напомнихъ въ туй врѣме цигулката и кавала, но не смѣхъ да ги взиматъ отъ страхъ, като зна хъ и имахъ още възпоминанието на боя, причиненъ отъ тия проклети инструменти. Единъ день, обаче, тѣ пълзепската въззохъ въ тавана и искарахъ направенитѣ инструменти, па тичешкомъ отидохъ при цигуларитѣ които давахъ частни уроци на разни хора, като имъ молѣхъ да учатъ и тѣхъ. Цигуларитѣ, като видѣхъ толковато прилежание и желание на дѣцата, безъ много нагласихъ тѣхнитѣ инструменти и урокътъ се почна. Дѣцата съ таково прилежание и внимание се занимавахъ, щото цигуларитѣ почнахъ съ особено око да ги гледатъ и да се чудятъ за тѣхния напредѣкъ. Тѣ не сварѣхъ да имъ даватъ уроци, а пѣкъ го приготвѣхъ най-добръ и най-скоро. Тѣ почнахъ вече да имъ обръщатъ особено внимание и да не ги считатъ вече дѣца, но хора съ голѣма бѣдѣшность и съ велико име по-музиката. (Слѣдва).

Разни.

* * Директорката ни г-жа Теодора Ноева подаде едно заявление въ мѣстното гр. общ. управ. съ което моли щото и нейното име да се внесе въ избирателнитѣ списъци, за да може упражни даденитѣ ѝ права отъ конституцията (чл. 86.)

* * Момиче — проповѣдникъ. Въ Южна Каролина има едно арабско деветгодишно момиче, което трижъ ежедневно държи слово прѣдъ многобройни слушатели, араби и блѣи, между които се броятъ и четирма министри, и които съ извъпрѣдно благоговѣние слушатъ думитѣ на гениалното момиче, що е надарено съ голѣмо краснорѣчие, гласъ, декламиравка и рѣкодвиженія, каквито само може да има една велика проповѣдникъ.

* * Перувиянки героиня. Прѣзъ послѣдната война въ Перувию (Америка), твърдъ много се е прославила една жена, на име Марта; тя, като заложила кжцата си, купила много военни оръжия, съ които възоржжили множество свои сѣнародници, и придружавайки на конь все главната войска, помагала ѝ храбро въ всичкитѣ станъли битки противъ неприятеля. Веднѣжъ тя съ прѣвзрѣженитѣ си, като нападнала неприятеля, побѣдила го до кракъ, и въ една друга битка, поради голѣмото си юнашество, наранила се по ногати.

* * Жени-свещеници. Споредъ послѣдното изложение на Ню-Йорското Църковно дружество въ Съединитѣ Щати имало петъ жени, омѣжени и майки на чѣда, които сж свещеници въ едни малки църковни околии въ тая държава. Забѣлжителното е, че 4-тъ сж сѣпржи на . . . министри! . .

* * Женитѣ въ Англия. Отъ послѣднитѣ статистики въ Англия излиза на явъ, че тамъ женитѣ сж много напредъли въ упражняването на разнитѣ

занаяти, а именно има: 8546 правителствени чиновници; — 105: лѣкарки; — 2: ветеринар. лѣк; — 53000: болничарки; — 887: помощници у болничницѣ; 660: списателки, издателки на книги и журналистки; — 125: репортерки; — 3032: живописки, скулпторки, литографки; — 19: Архитекторки; — 19000: музикантки и директорки на оркестри; — 3696: актьорки; — 134: фойтонджийки; — 3: горски стражарки; — 66: майсторки; — 3: банкиерки; — 16: симсарки.

409000 жени се припнтиватъ отъ приходитѣ си; а 6965999 не упражняватъ никакъвъ занаятъ. Въ тая страна има жени, които вършатъ най-тежки работи; но има и твърдъ много, що не упражняватъ нищо.

* * Женско драмат. произведение. Ромѣнската кралица, която е известна и подъ псевдонима «Карменъ Силва», съчинила нова драма, която, като се е прѣдставила на послѣдѣкъ въ Виенна, имала голѣма сполука. Сцената се случавъ въ най-древне врѣме. Это и сюжетътъ на тая драма: „Улранда, що е най-красивата мома на племето си, очаква възвръщанieto на храбритѣ войници, които сж заминали да извоюваатъ едно сѣсѣдно племе, за да се омѣжи за най-храбри отъ тѣхъ. Тя е горещо влюбена въ юначния Арбостанъ, и е уверена, четой ще бѣде главний побѣдителъ; но, за голѣма нейна скръбъ, за такъвъ излизе омразний Водморъ, съ когото тя е длѣжна да се забоми. Арбостанъ, отъ друга страна, сѣзаклѣва противъ сѣперника си, но сѣклѣтието се открива и слѣдъ нѣколко дена ще стане смъртното му наказание. Водморъ изисква щото сама Улранда да извърши това наказание, което тя най-послушно извършва, из слѣдъ това саморѣчно убива и самото Водмора.

* * Жени бързоноги. Известно е че на 25 м. г. въ Атина ще се откриятъ международнитѣ олимпийски игри. Въ тѣзи игри една отъ най-мѣчнитѣ, е маратонскитѣ пѣтъ. Мисъ Мистенъ, млада Американка заявила, че щѣла да се сѣзтезавъ съ най-бързоногитѣ.

Афоризми.

Но ако се обичате, ако имате достатѣчни сръдства, ако възрастта ви е сѣразмѣрна, и нѣма нито отъ една, нито отъ друга страна морално умствено или физическо прѣпятствие, оженѣте се.

В. Н. Г

Брѣкътъ е благословение за нѣкои, проклетие за мнозина и истинска лотария за всички.

В. Н. Г.

Нищо не ни прави по-весели отъ колкото възможность да направимъ дружию щастливъ.

В. Н. Г.

Отъ всичкитѣ чловѣчески знания, бракътъ е най-малко напредъло знание.

Balzac.

Ако трѣбва да се прѣзира красотата, защото не е трайна, то тогавъ трѣбва да се прѣзиратъ всички нѣща; защото всичко е нетрайно.

Paul Janet.

Най-доброто украшение на младото момиче е доброто расположение на духа . . . Едни естествени доброта, е за красотата това което е парфюмът за розата.

Книги и Списания, получени въ дирекцията ни.

Изворъ. год. V, 2 книжка VII, февр. 1896 г. Руссе.

Медицинска беседа. год. II, кн. V-VI, Ноемв. и Декемв. 1895 г. Виденъ.

Свъръменна младежъ, мѣсечно списание за научни и литературно — обществени знания. Год. Първа, кн. I, 1895 г. село Мусина. Редакторъ — издатель: Ст. Н. Колебаровъ. Излиза въ края на всѣки мѣсецъ, въ размѣръ. 5 коли. Абонаментъ е прѣдплатенъ: за година 10 лева; за 6 мѣсеца 5 лева; за 3 мѣсеца 3 лева; за въ странство се прибавятъ и пощенскитъ разноски. Една книжка 1 левъ. Всичко: поръчки, рѣкописи, абонаменти и др. до сп. »Свъръменна младежъ« се испращатъ на името на редакторъ — издателя, въ гр. В. Търново. На г. г. настоятелитъ се прави 10% отстъпка.

Православна проповѣдникъ. год. IV, кн. 1. Януарий. 1896 г. Самоковъ.

Пътешественикъ, мѣсечно иллюстрирано списание по пътешествията и Географическитъ описания. редакторъ — Издатель; Р. М. Каролеръ. София. 1896. год. I, брой II, Февруар. 1896 г. Пловдивъ.

Юридическо списание. Година осма, книжка II, Февр. 1896 г. София.

Вѣра и разумъ по прѣди »Церковенъ вѣстникъ« мѣсечно спис. за наука, вѣра и нравственност. излиза подъ ред. на св. Мина Г. Минковъ. Пловдивъ. 1896 год.

Покана за записване спомоществатели на Ромео и Юлиа, трагедия въ 5 дѣйстви въ стихове, отъ В. Шекспиръ. Прѣвелъ: Георги Н. Поповъ книгата ще съдържа отъ 8-12 печатни, въ по-голямъ (срѣдненъ) форматъ и ще струва за г-да абонатитъ 2 лева, а за неабонатитъ 2 лева 50 ст.

Покана за записване спомоществатели на книгата:

Споменъ за сватото миропомазание на Н. Ц. В. Престолонаследника князь Борисъ Търновски, 2 Февр. 1896 г. съ 8 портрета и 5 карт. Събралъ и наредилъ Христо Г. Бъчеваровъ. — Книгата ще състои отъ 5 печатни коли на 8-на; цѣна 2 лева. Подвързано елегантно цѣна л. 2. 50 ст. На книжаритъ се прави отстъпка на % 25 въ прѣдплатата.

Съ доставка по пощата цѣна 2 20 ст. подвързана елегантно лева 2. 75 ст. адресъ: I-ва Търговска книгопечатница на Христо Г. Бъчеваровъ — София.

Марки. Отъ 1-й Мартъ ще се почне издаването на новъ руски ежемѣсеченъ иллюстриранъ журналъ подъ горното название; посветенъ на любителитъ и събирателитъ на пощенски и други марки.

Писма и пр. се испращатъ до издателя: С. Д. Соломкина, Киевъ, Бульварно-Кудравская улица, домъ № 23.

Zenskyobzor, list pro zivot sociální, politiku a literaturu. Vychází 10. a 25. dne každého měsíce. Redakce a administrace jest v Praze, II. na Porčíce. 1054 st., 38 n. Ročník I. - v Praze, dne 25. února 1896. - Číslo 2.

Напоследъкъ се издадохъ отъ печатница на Хр. Г. Да-

новъ въ Пловдивъ и се получиохъ въ Редакцията ни слѣдующитъ полезни книги:

Латинска граматика (Etymologia) съставена на чешки отъ П. Коричекъ. Прѣведена отъ Иванъ Брожекъ, преподавателъ полатински езикъ въ Софийската държ. мъжка гимназия. за IV и V класъ по българ. класич. гимназии цѣна 1. 50 лв.

2. Душата на Дѣтето въ първитъ години на живота. Двѣ публични лекции отъ приватъ-доцента на Новоруския университетъ Н. Н. Ланге. Прѣвелъ отъ русски С. Гълъбовъ цѣна 50 ст.

3. Учебникъ по Минералогия и геология за горнитъ класове на гимназитъ и педагогическитъ училища. Отъ Христо Яржмовъ и Борисъ Митовъ, учители въ Казанлъжското Държ. Педагог. училище; цѣна 4 лева.

4. Училища диететика сборъ отъ практически знания и правила, които се отнасятъ до запазване здравето на дѣцата, които ходятъ въ училище. Написалъ по Д-ръ Германъ Кленке В. Фармаковский прѣведе Д. Т. Душановъ. Цѣна 2 лева.

5. Практическа френска читанка, за класнитъ училища и гимназитъ. Разговоръ, граматика прочтѣ прѣводи. Съставилъ Ж. Таджеръ, учителъ въ Пловд. мъж. гимназия »Александръ I-й« Цѣна 1 левъ.

6. Българска литература кратко ръководство за срѣдни и специални училища. Написано отъ А. Теодоровъ. Цѣна 2 лв.

7. Богомилъ или младия пустинникъ. Повѣсть на свещеника Христо Ф. Шмидъ а, книжка одобрена отъ Парижката Академия въ полза на младежитъ. Прѣведе Т. Н. Шишковъ старъ пансиониралъ учителъ. Съ 2. картини въ текста. Цѣна 50 стот.

Корреспонденция.

Г. Г. Н. А. Орханъ абонаментъ се прѣдплатя винажги. — Д. Г. Гид. Ямболъ — чит. съединение Бутото; — К. Кост. Гюзелджа — абонаментъ получихме по 7 лв. за 96 год. благодаримъ. М. Д. Шип. Тетово получихме 5 лв. за 96 год. ще трѣбва 2 лв. още — Пв. Х. Ник. Солунъ отстъпката е 20 % — Х. Б. П. Карнабатъ. Съжаляваме, че не можемъ Ви помогна. Ако се располагахте съ нѣщо, на драго сърце! — Е. Х. К. Пловдивъ. Получихме 6 лв. за 96 год. още 1 лв. броеветъ редовно Ви се испращатъ; ако имате изгубени броеве, съобщете, молимъ, именно кои, за да Ви ги испратимъ отново. Молбата Ви вземемъ прѣдъ Видъ.

ОТКРИВА СЯ ПОДПИСКА

за

„ДОМАШЕНЪ ПРИЯТЕЛЪ“

Илюстрирано списание за Наука, Религия, промишленостъ и домакинство. подъ редакцията на А. С. Цановъ. Въ него има Здравословенъ, Родителски, Дѣтски и други отдѣли. Критически отдѣлъ, който се отваря отъ тѣзи година, е твърдъ интересенъ и полъзенъ. Тѣзи година, която е осмата годишнина на списанието, ще се помѣстятъ два особено любителни раскази.

Годишна цѣна 4½ лева за България, и 5 лева за странство, прѣдплатени.

Отнеси се до Книжарницата на Българското Еван. Дружество, улица Лега, въ София.

Годишенъ абонаментъ:

I за абон. въ Т.-П. станция — на списанието . . .	л. 3.—
— на списанието съ притурката . . .	„ 5.50
II за абон. на право въ Дирек. — на списанието . . .	„ 4.—
— на списанието съ притурката . . .	„ 7.—
за странство — на списанието . . .	„ 5.—
— на списанието съ притурката . . .	„ 9.—

Отговорница: Т. Г. Ноева.

Печатница Л. Нитче — Варна.

Всичко, що се отнася до списанието или притурката, испраща се съ адресъ: До Дирекцията на »Женския Свѣтъ« ул. Войнишка № 122 — Варна.

Писма неплатени не се приематъ, Възвѣдки обявления, относящи се до госпожи и госпожици, приематъ се.

Правото на записъ въ Т. П. стан. се плаща отдѣлно отъ абон.